

Harlan Coben

Dood spel

I

17 juni 1989

Laura opende het raam en voelde de zwoele tropische bries op haar naakte lichaam. Ze sloot haar ogen, luisterde naar het zachte geruis van de palmbomen en voelde haar huid tintelen. Haar beenspieren trilden nog na. Ze draaide zich om en glimlachte naar David, de man die haar benen in die merkwaardige houding had gedwongen.

‘Goeiemorgen, meneer Baskin.’

‘Morgen?’ zei David. Hij keek op de klok op het nachtkastje. Alleen het geluid van brekende golven op het strand kwam door het raam naar binnen. ‘Goeiemiddag zul je bedoelen, mevrouw Baskin. We hebben praktisch de hele dag in bed gelegen.’

‘Heb je klachten?’

‘Absoluut niet, mevrouw B.’

‘Dan heb je vast geen bezwaar tegen nog wat lichaamsbeweging.’

‘Wat had je in gedachten?’

‘Een uurtje zwemmen?’

‘Ik ben kapot,’ zei hij, en hij liet zich weer in de kussens zakken. ‘Al stond het bed in brand dan kwam ik er nog niet uit.’

Laura glimlachte verleidelijk. ‘Mooi zo.’

Davids ogen werden groot van bewondering toen ze langzaam kwam teruglopen naar het bed. Hij dacht aan de eerste keer dat hij dit lichaam had gezien, de eerste keer dat wie dan ook het had gezien. Dat was bijna tien jaar geleden, en acht jaar voordat ze elkaar hadden leren kennen. Laura had op haar zeventiende voor het eerst op de cover van *Cosmopolitan* gestaan, gekleed in... ach, wie lette er nu op haar kleding? Hij was toentertijd eerstejaars op de Universiteit van

Michigan en herinnerde zich als de dag van gisteren dat ze met het basketbalteam in Indiana waren voor de halve finale en allemaal met open mond naar het tijdschrift bij de kiosk hadden staan kijken.

Hij deed alsof hij in paniek raakte. ‘Wat ben je van plan?’

Haar grijns werd breder. ‘Ik kom weer in bed.’

‘O nee, alsjeblieft.’ Hij stak zijn hand op om haar af te weren. ‘Straks beland ik nog in het ziekenhuis.’

Ze kwam dichterbij.

‘Vitamine E,’ smeekte David. ‘Alsjeblieft.’

Ze bleef doorlopen.

‘Ik ga om hulp roepen, hoor.’

‘Je doet maar.’

‘Help,’ zei hij met een klein stemmetje.

‘Wees gerust, Baskin. Ik bespring je heus niet.’

Hij trok een teleurgesteld gezicht. ‘O nee?’

Ze schudde haar hoofd, draaide zich om en liep weg van het bed.

‘Wacht,’ riep hij haar na. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar de jacuzzi. Ik zou je dolgraag vragen mee te gaan, maar ik weet hoe moe je bent.’

‘Ik voel dat ik in mijn tweede adem kom.’

‘Je herstelvermogen is werkelijk bijzonder.’

‘Dank u, mevrouw B.’

‘Maar toch ben je uit vorm.’

‘Uit vorm?’ herhaalde David. ‘Spelen tegen de Lakers is minder vermoeiend dan dit.’

‘Je moet weer gaan trainen.’

‘Ik zal beter mijn best doen, coach. Echt waar. Zeg maar wat ik moet doen, en ik doe het.’

‘Naar de jacuzzi, en snel,’ commandeerde Laura.

Ze sloeg een zijden huisjasje om haar schouders en verhulde daarmee voor een deel het goddelijke figuur dat haar tot ’s werelds bestbetaalde model had gemaakt, totdat ze op de prille leeftijd van drieëntwintig met vervroegd pensioen was gegaan. David gleed tussen de satijnen lakens vandaan. Hij was lang, een meter drieënnegentig, wat voor een profbasketballer aan de kleine kant was.

Laura keek met bewondering naar zijn naakte lijf. ‘Geen wonder dat ze zeggen dat je de sport een nieuw gezicht hebt gegeven.’

‘Hoezo?’

‘Je kontje, mooie man. Vrouwen komen alleen al naar de wedstrijden om jou over de court te zien heupwiegen.’

‘Ik voel me een sloerie als je dat zegt.’

David liet de jacuzzi vol warm water stromen en zette de bubbelmachine aan. Hij ontkurkte een fles champagne en liet zijn gespierde lijf in het water zakken. Laura maakte de ceintuur van haar huisjasje los en stond op het punt het uit te trekken. Over het paradijs gesproken. Alles was volmaakt.

De telefoon ging.

Laura hief haar ogen ten hemel. ‘Ik kan maar beter opnemen,’ zei ze met tegenzin, waarna ze de zijden ceintuur weer vastknoopte en terugliep naar de slaapkamer. David leunde achterover en liet zijn benen vrij in het water drijven. Hij voelde hoe de warme waterstroom zijn beurse lichaam masseerde. Zijn spieren deden nog steeds pijn van de loodzware play-offs, hoewel het bijna een maand geleden was dat ze die hadden gespeeld. Hij glimlachte. De Celtics hadden gewonnen, dus het was een aangename pijn.

‘Wie was het?’ vroeg hij toen ze weer binnenkwam.

‘Niemand.’

‘Niemand belt ons in Australië?’

‘Gewoon, iemand van de Peterson Group.’

‘De Peterson Group?’ herhaalde David. ‘Zijn dat niet de mensen die willen dat je de nieuwe Svengali-lijn in dit deel van de Stille Zuidzee introduceert?’

‘Ja, die.’

‘De mensen die al een half jaar hun best doen om een afspraak met je te maken?’

‘Yep.’

‘En?’

‘Ze willen dat ik vandaag naar hun kantoor kom.’

‘Hoe laat ga je?’

‘Ik ga niet.’

‘Wat?’

‘Ik heb gezegd dat er geen gesprekken worden gevoerd zolang ik op huwelijksreis ben. Omdat mijn echtgenoot nogal bezitterig is, begrijp je?’

David slaakte een zucht. ‘Als je deze kans aan je neus voorbij laat gaan, legt je echtgenoot je over de knie. Trouwens, hoe denk je hem te onderhouden in de luxe waaraan hij gewend is geraakt als je prachtige aanbiedingen als deze laat lopen?’

Laura’s huisjasje viel op de grond en hoewel hij haar naakte lichaam al zo vaak had gezien sinds ze twee jaar geleden verliefd waren geworden, kon hij zijn ogen niet van haar af houden. Ze liet zich tegenover hem in het water zakken, sloot haar ogen en slaakte een diepe zucht van genot. David keek naar het kabbelende water rondom haar borsten. Haar zwarte haar, dat haar beeldschone Europees-exotische gezicht omlijstte, deinde om haar schouders.

‘Maak je geen zorgen,’ zei ze. Haar ogen waren helderblauw met grijze puntjes in de irissen. Ze keek hem ermee aan met een blik die moeiteloos door centimeters dik plaatstaal zou gaan. ‘Ik beloof je dat er goed voor je gezorgd zal worden.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Wat is er gebeurd met de zakelijke bitch op wie ik ooit verliefd ben geworden?’

Ze bracht haar voet tussen zijn benen en duwde zachtjes. ‘Die vindt het heerlijk als je haar “bitch” noemt.’

‘Maar...’

‘Doe geen moeite, Baskin. Ik ben niet van plan mijn man ook maar een seconde alleen te laten.’

Hij kreunde. ‘Luister nou, we hebben drie hele weken. Als we drie weken lang dag en nacht samen zijn, word ik gek. Dus doe me een lol en ga naar die bespreking. Je begint me nu al op mijn zenuwen te werken.’

‘Charmeur. Geen wonder dat ik op je ben gevallen.’ Ze boog naar voren en begon zijn gespierde benen te masseren. ‘Heb ik je wel eens verteld dat je mooie benen hebt?’

‘Al zo vaak. En wat is dat met al die complimentjes? Probeer je me soms op te winden?’

Ze draaide een rondje met haar voet en duwde weer. ‘Zo te voelen ben ik daar al in geslaagd.’

Met gespeelde ontzetting keek hij haar aan. ‘Dit soort taal van de Zakenvrouw van het Jaar? Ik ben verbijsterd, geschokt... en opgewonden. Vooral opgewonden.’

Ze bewoog zich naar hem toe, drukte haar volle, stevige boezem tegen zijn borst. ‘Moeten we daar dan niks aan doen?’

‘Alleen als jij belooft dat je daarna met de Peterson Group gaat praten.’

Haar lippen vonden zijn oor. ‘Soms begrijp ik je niet,’ fluisterde ze. ‘Mannen horen zich bedreigd te voelen door vrouwen met een carrière.’

‘Een heel succesvolle carrière,’ verbeterde hij haar trots. ‘En als ik zo iemand was, had je me jaren geleden al gedumpt.’

‘Jou? Nooit,’ zei ze zacht. ‘Maar als ik ga, hoe vermaak jij je dan terwijl ik weg ben?’

Hij vouwde zijn grote, sterke handen om haar billen en tilde haar op totdat zijn lippen nog maar een paar centimeter van haar tepel waren verwijderd. ‘Ik ga een paar ballen schieten,’ zei hij. ‘Je hebt gelijk, ik ben uit vorm. Dus, ga je of ga je niet?’

Ze voelde zijn adem op haar huid. ‘Mannen. Ze werpen altijd hun lichaam in de strijd om hun zin te krijgen.’

‘Beloofd?’

Zijn erectie bevond zich vlak onder haar. Ze huiverde, verlangde naar hem. Het lukte haar nog net te knikken.

Hij liet haar op zich zakken. Ze hapte naar adem, slaakte een kreetje en sloeg haar armen om zijn hoofd. Ze begon op en neer te bewegen, klauwde met haar vingers door zijn haar en drukte zijn gezicht tegen haar borsten.

Laura stond op van het bed, kustte de slapende David zacht op de wang en ging douchen. Ze droogde haar lange, lenige benen af en begon zich aan te kleden. Ze gebruikte altijd weinig make-up, alleen een paar lichte accentjes rondom de ogen. Met haar licht getinte huid had ze geen make-up nodig om er als een godsgeschenk uit te

zien. Laura koos voor een grijs mantelpakje met Svengali-logo en knoopte haar witte blouse dicht.

Laura had volle borsten... niet echt reusachtig groot, maar toen ze tien jaar geleden als model begon, werd ze gezien als te geproportioneerd voor het conventionele modellenwerk, met uitzondering van badkleding en portretten. Haar agentschap wilde dat ze haar borsten inbond, wat ze ronduit had geweigerd met als argument dat je van een man ook niet eiste dat hij zijn edele delen met tape aan zijn dijbeen vastplakte. Maar toen ze eenmaal op de *Cosmo* had gestaan, stond niets een succesvolle carrière nog in de weg. Van Laura's gezicht en lichaam kreeg je nooit genoeg en tezamen met enkele van haar collega's, zoals Paulina Porizkova en Elle Macpherson, was ze verantwoordelijk voor de comeback van het 'gevlude décolleté', alsof dat ooit echt 'uit' was geweest.

David schrok op, kwam overeind en keek naar de vrouw die sinds vier dagen zijn echtgenote was. 'De transformatie is compleet.'

'Transformatie?'

'Van nymfomane in zakelijke piranha. Ik heb nu al te doen met die jongens van Peterson.'

Laura lachte. 'Het zal niet langer dan een uur of twee duren.' Ze deed haar oorbellen in en kwam naar het bed om David te kussen. 'Zul je me missen?'

'Geen seconde.'

'Klootzak.'

David gooide de lakens van zich af en stond op. 'Laat je moeder het maar niet horen.'

Ze liet haar blik over zijn gespierde lichaam gaan en schudde haar hoofd. 'Ongelooflijk,' mompelde ze. 'En van mij wordt verwacht dat ik dat lijf ook maar een seconde alleen laat?'

'O jee.'

'Wat?'

'Een probleempje met de transformatie, chef. Ik bespeur nog steeds enkele nymfomane trekjes onder die façade van zakelijkheid.'

'Dat bespeur je goed.'

'Laura?'

‘Ja?’

David pakte haar hand vast. ‘Ik hou van je,’ zei hij, en er kwam een vochtig waas over zijn ogen. ‘Door jou ben ik de gelukkigste man van de hele wereld.’

Ze omhelsde hem en sloot haar ogen. ‘Ik hou ook van jou, David. Ik zou niet zonder je kunnen.’

‘Word oud met me, Laura, en ik beloof je dat ik je altijd gelukkig zal maken.’

‘Deal,’ zei ze met een glimlach. ‘En daar kun je je maar beter aan houden.’

‘Voor eeuwig,’ zei hij.

Laura kustte hem, niet wetend dat hun huwelijksreis ten einde was.

‘G’day, madam.’

‘Goeiemorgen,’ zei Laura met een glimlach tegen de receptionist. Ze logeerden in het Reef Resort Hotel in Palm’s Cove, een kilometer of dertig van Cairns in Australië, een stukje paradijs op aarde met uitzicht op de Koraalzee. Tegen de wind beschermd door meer dan honderd jaar oude palmbomen en de tropische vegetatie van Noord-Australië. Stap in een boot en welke kant je ook op vaart, je wordt betoverd door de regenboogkleuren van het Grote Barrièrerif, een van de meest exquise meesterwerken van de natuur, van grillig koraal en exotisch zeeleven, die door de mens werden verkend en gekoesterd. Stap in een auto, rijd een willekeurige kant op en je komt in groen regenwoud met klaterende watervallen, of aan de rand van de befaamde Australische bush. Onvergelijkbaar met welke plek ook ter wereld.

De receptionist had een zwaar Australisch accent. ‘Uw taxi is er over een paar minuten, mevrouw. Genieten u en uw man van uw verblijf?’

‘Ja, heel erg.’

‘Het is hier mooi, hè?’ zei hij trots. Zijn gezicht had een roodbruine tint van het vele zonlicht waaraan het was blootgesteld, zoals bij de meeste Australiërs.

‘Ja, absoluut.’

Hij tikte met zijn pen op de balie en zijn blik schoot heen en weer door de zonnige receptieruimte. ‘Mag ik u misschien een persoonlijke vraag stellen, mevrouw?’

‘Ja, dat mag.’

Hij aarzelde. ‘Uw man herkende ik meteen van de tv. Zelfs hier zien we af en toe jullie basketbalwedstrijden... zeker die van de Boston Celtics. Maar u, mevrouw, u komt me ook bekend voor. U staat regelmatig op de covers van tijdschriften en zo, hè?’

‘Dat was jaren geleden,’ antwoordde Laura, en het verbaasde haar niet alleen dat bepaalde publicaties tot in alle uithoeken van de wereld doordrongen, maar ook dat mensen zo’n goed geheugen hadden. Het was vier jaar geleden dat Laura voor het laatst op de cover van een tijdschrift had gestaan, als je *Business Weekly* van afgelopen november niet meetelde.

‘Ik wist dat ik u eerder had gezien. Maar maakt u zich geen zorgen, mevrouw. Ik zal het niet doorvertellen. Geen schijn van kans dat ik u en meneer Baskin door iemand laat lastigvallen.’

‘Bedankt.’

Er werd getoeterd. ‘Dat zal uw taxi zijn. Een prettige dag.’

‘Ik zal mijn best doen.’ Ze liep de lobby uit, zei de chauffeur gedag en ging achter in de taxi zitten. De airconditioning stond op volle kracht, waardoor het bijna fris was in de auto, maar met die warmte buiten was dat een aangename afwisseling.

Laura leunde achterover en zag het tropische gebladerte veranderen in een muur van groen toen de taxi wegreed en koers zette naar de stad. Hier en daar werd de begroeiing onderbroken door een huis of gebouwtje, maar de eerste tien minuten waren dat alleen deels door het groen aan het zicht onttrokken bungalows, een postkantoor en een winkel waar je levensmiddelen kon kopen. Ze kneep in het handvat van het koffertje met de catalogi van alle nieuwste Sven-gali-producten. Haar rechterknie wipte rusteloos op en neer.

Laura was als model begonnen toen ze pas zeventien was. Haar debuut bij *Cosmo* kreeg nog diezelfde maand een vervolg met covers voor *Mademoiselle* en *Glamour*, en haar naam werd min of meer gevestigd door het jaarlijkse badmodenummer van *Sports Illustrated*.

De foto op de cover was genomen bij zonsondergang aan de Australische Goudkust ongeveer achthonderd kilometer van Palm's Cove. Op de foto stond Laura tot aan haar knieën in het water en keek ze recht in de camera terwijl ze haar natte haar achterover wierp. Ze had een strapless zwart badpak aan dat haar vormen benadrukte en haar schouders vrijliet. Het werd het bestverkopende nummer van *Sports Illustrated* aller tijden.

Vanaf dat moment namen de opdrachten en Laura's banksaldo alleen maar toe. Soms stond ze vier tot vijf maanden achtereen op de cover van hetzelfde tijdschrift, maar toch, zoals het diverse andere modellen was vergaan, was er nooit sprake geweest van verzadiging, of van overexposure. De vraag bleef maar aanhouden.

Het was allemaal heel onwerkelijk. Als kind was Laura dik en onaantrekkelijk geweest. Haar klasgenootjes hadden haar meedogenloos gepest met haar lichaamsgewicht, haar peenhaar, haar bril met dikke glazen, het feit dat ze nooit make-up droeg en de kleren die ze aanhad. Ze scholden haar uit en treiterden haar zoals alleen kinderen dat kunnen. De stroom van beledigingen hield nooit op. In de kantine, in de gangen, op het schoolplein en tijdens gym namen Laura's klasgenootjes hun weerloze prooi onophoudelijk onder vuur.

Ze hadden haar kindertijd tot een ware hel gemaakt.

Soms nam een groep populaire meisjes haar mee naar het bos achter het schoolplein en kreeg ze een pak slaag. Maar de fysieke terreur had de kleine Laura nooit zo erg gekwetst als de wrede woorden dat hadden gedaan. De pijn van een schop of stomp trok weg. Die van wrede woorden bleef altijd bij haar.

In die tijd kwam Laura regelmatig huilend thuis van school en kon haar moeder, die een van de mooiste vrouwen van de wereld moest zijn, maar niet begrijpen waarom haar kind niet het meest geliefde meisje van de klas was. Mary Simmons Ayars was zelf altijd buitengewoon aantrekkelijk geweest en heel populair bij haar leeftijdgenootjes. De meisjes wilden altijd haar vriendin zijn en de jongens wilden haar boeken dragen of, als het even kon, hand in hand met haar lopen.

Laura's vader – de lieve, zachtaardige dr. James Ayars – vond het